

Η Πατερική διδασκαλία ως συνέχεια της βιβλικής παράδοσης (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1PFFikl>]

2) Μύησις εις την Ζωήν και εις «πάσαν την Αλήθειαν» δηλαδή τον Χριστόν δια του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστήν.

Όλαι αι διακρίσεις, αι οποίοι ανεπτύχθησαν και διευκρινίσθησαν κατά την διάρκειαν των συζητήσεων, των αναφερομένων εις τας Α' και Β' Οικουμενικάς Συνόδους, μετεφέρθησαν μέσω όλων των μεταγενεστέρων Οικουμενικών Συνόδων, αι οποίαι εις την πραγματικότητα ήσαν προεκτάσεις της Α'. Τα ρήματα και νοήματα των Πατέρων όμως, δεν ημπορούν να χωρισθούν από τας προϋποθέσεις των. Ημπορεί να υπάρχη ποικιλία εις τα ρήματα και νοήματα αλλά όχι εις τας προϋποθέσεις αυτών.

Αι προϋποθέσεις των περί Θεού ρημάτων και νοημάτων των Πατέρων ευρίσκονται εις τα πνευματικά στάδια: 1) της καθάρσεως της καρδιάς 2) του φωτισμού της καρδιάς και 3) του δοξασμού ή της θεώσεως της καρδιάς και της όλης υπάρξεως του καθενός, εις τον οποίον ο Λόγος εμφανίζεται εν τω Πνεύματί του και εν Εαυτώ αποκαλύπτει τον Πατέρα. Αυτός, ο οποίος δια του Πνεύματος ορά τον Χριστό ορά τον Πατέρα. Αυτή η εμπειρία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος των δογματικών διατυπώσεων εις την πατερικήν παράδοσιν.

Έχομεν ήδη παραθέσει μερικά Πατερικά κείμενα, τα οποία δείχνουν σαφώς ότι οι Πατέρες των Α' και Β' Οικουμενικών Συνόδων έλαβον την κληρονομηθείσαν παράδοσιν ως δεδομένην, ότι εις τας εμπειρίας των του δοξασμού, αυτοί, οι Προφήται, Απόστολοι και Άγιοι είχαν μίαν πραγματικήν όρασιν του Θεού εν τω ακτίστω Του Αγγέλω - Λόγω προ και μετά της Ενσαρκώσεώς Του. Ο Χριστός αποκαλύπτων την άκτιστον δόξαν ή βασιλείαν του Πατρός, ως ιδικήν Του φυσικήν δόξαν κατά την Μεταμόρφωσίν Του, τουτέστιν ενώπιον των τριών μαθητών με την παρουσίαν του Μωϋσέως και του Ηλία, είναι επανάληψις των ιδίων εμφανίσεων του Χριστού, ως Κυρίου της Δόξης, εις την Παλαιάν Διαθήκην, αλλά τώρα μέσω της ανθρωπίνης φύσεώς Του. Το σοβαρόν λάθος του Αγίου αποστόλου Πέτρου εις την

πρότασιν να παραγγείλουν σκηνάς δια το γεγονός (μίαν δια τον Χριστόν, μίαν δια τον Ηλίαν και μίαν δια τον Μωυσήν) εις μίμησιν της σκηνης του μαρτυρίου, εις την οποίαν ο Μωϋσής εκοινώνησεν της δόξης του Θεού, ωφείλετο εις το γεγονός ότι η ανθρωπίνη φύσις του Χριστού είχε η ίδια αντικαταστήσει την σκηνήν του μαρτυρίου του Μωϋσέως και τον ναόν του Σολομώντος και έκαμεν ταύτα πλεονάζοντα και ότι ο ίδιος ο Χριστός είναι Εκείνος, ο Οποίος αποκαλύπτει την δόξαν Του, την οποίαν έχει κατά φύσιν από τον Πατέρα.

Συμφώνως προς τους Πατέρας της Εκκλησίας, η ομιλία και η προσευχή του Χριστού αναφερόμεναι εις το Ιω. 13, 31-17, 26, περιλαμβάνουσαι την υπόσχεσιν ότι, όταν έλθη το Πνεύμα της Αληθείας «Ούτος... θα οδηγήση υμάς εις πάσαν την Αλήθειαν» [19] εξεπληρώθησαν κατά την Πεντηκοστήν, η οποία έγινε η διαρκής εμπειρία εκείνων, οι οποίοι έκτοτε ηνώθησαν με την κοινωνίαν των δοξασμένων.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι Προφήται δεν είχαν οδηγηθή εις την Αλήθειαν, ή ότι οι Απόστολοι δεν είχαν οδηγηθή εις την Αλήθειαν, μερικοί δια του φωτισμού, άλλοι δια του δοξασμού επίσης. Αλλά ότι οι Απόστολοι επρόκειτο να οδηγηθούν εις πάσαν την Αλήθειαν κατά την αποκάλυψιν της Πεντηκοστής. Κατ' ουδένα τρόπον αυτό δεν σημαίνει ότι η Εκκλησία θα ωδηγήτο σταδιακώς ή εις πληρεστέραν κατανόησιν πάσης της αληθείας, ή εις την αποκατάστασιν ή δημιουργίαν της ενότητος μεταξύ των διηρημένων εκκλησιών. Η ομιλία του Χριστού και η προσευχή δια ενότητα είναι δια την ενότητα των Αποστόλων και των πιστών εις την εμπειρίαν του δοξασμού, δηλαδή όρασιν (θέαν) της ακτίστου δόξης της Αγίας Τριάδος εν τη ανθρωπίνη φύσει του Χριστού, [20] χαρισμένη εν τη πληρότητί της δια της μεθέξεως εν τη εμπειρία της Πεντηκοστής.

Ο δοξασμός της Πεντηκοστής ηκολούθησε τα στάδια της καθάρσεως και του φωτισμού των μαθητών του Χριστού, ως σαφώς αντανακλάται εν τη ευαγγελική παραδόσει. Τα Ευαγγέλια Ματθαίου, Μάρκου και Λουκά ανταποκρίνονται εις το στάδιον της καθάρσεως της καρδιάς των κατηχουμένων και το Ευαγγέλιον του Ιωάννου εις το στάδιον του φωτισμού και του δοξασμού. Εις το στάδιον του φωτισμού, η ιδιοτελής αγάπη μετατρέπεται εις ανιδιοτελή αγάπην και ετοιμάζει τους μαθητάς να ίδουν εις τον Χριστόν την θεότητα της Αγίας Τριάδος, ως δόξαν και όχι ως πυρ καταναλίσκον. Η ανιδιοτελής αγάπη, είναι η προϋπόθεσις δια να οδηγηθή ο πιστός εις «πάσαν την αλήθειαν», δια του Πνεύματος του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι τα δόγματα και η πνευματικότης είναι αδιαχωρίστως ηνωμένα εις τα στάδια της καθάρσεως και του φωτισμού. Αλλά εις την κατάστασιν του δοξασμού, το δόγμα ή η γνώσις περί Θεού αντικαθίσταται δια της ακτίστου πραγματικότητος, την οποίαν αυτό (δόγμα) θέλει να δείξη αλλά δεν ημπορεί να εκφράση.

[Συνεχίζεται]

[19] Ιω. 16, 13.

[20] Ιω. 17, 24.